

цитѣ и стигналъ до двореца. Но той билъ заобиколенъ съ висока каменна стена. Грамадната желѣзна врата била затворена.

Елихаръ не губилъ време. Пришпорилъ коня. Огнянъ се изсилилъ, прескочилъ оградата и скочилъ насрѣдъ двора, заедно съ ездача си.

IV.

Елихаръ зърналъ на единъ балконъ на двореца, сжщата оная прекрасна царкиня, която му се яви въ сѣня. Той свалилъ шапка да я поздрави. Царкинята се навела да отговори на поздрава му, но като видѣла, че срещу него излиза изъ двореца страшно чудовище — змей, писнала и припаднала.

Елихаръ не виждалъ нищо. Той скочилъ отъ коня си и припналъ на помощ на царкинята. Но като престъпилъ нѣколко крачки, видѣлъ змея. Той билъ страшно чудовище. Съ голѣма глава на тънка шия, широко отворена уста, изъ която излизали зелени пламъци, грамадни изпъкнали очи... Змеятъ тръгналъ срещу Елихара и изревалъ страшно. Елихаръ трепналъ, помислилъ да не повърне и скочи на коня си, но било вече късно. Змеятъ приближавалъ съ страшенъ ревъ... Елихаръ изтеглилъ бързо сабята си и смело тръгналъ срещу змея. Наближилъ, замахналъ, ударилъ го по главата и отскочилъ на страна. Змеятъ заревалъ грозно. Крѣвъ бликнала отъ раната и потекла по бѣлитѣ мраморни плочи. Като видѣлъ крѣвта си, змеятъ заревалъ още по-грозно и се хвърлилъ върху Елихара. Но той не губилъ време. Налетѣлъ втори пжтъ и замахалъ съ всичка сила. Този ударъ билъ тѣй силенъ, че главата на чудовището отхвъркнала... Крѣвъ рѣкнала като рѣка и залѣла цѣлия дворъ...

Изведнажъ камената ограда около двореца изчезнала. Изчезнали и грознитѣ скали и черното катранено море. Вмѣсто тѣхъ се появили чудни градини съ най-пѣстри цвѣта и цѣвнали овошки. Въ тѣхъ запѣли хиляди и хиляди славейчета и чудни птички... Дръпнали нейде черковни камбани и цѣлото поле екнало отъ чудни пѣсни и радостни викове...

V.

Елихаръ подритналъ мъртвото чудовище и влѣзълъ бързо въ двореца. Миналъ нѣколко богато наредени салони и изскочилъ на балкона при царкинята. Тя лежала още и едвамъ що отворила очи, погледнала Елихара и извикала радостно:

— Слава Богу, юначе, ти си живъ!..

— Да, живъ съмъ, царкиньо!... Мрѣтво е чудовището, — рекълъ Елихаръ.

— О, непознати юначе, какъ да ти благодаря? — рекла царкинята и се спуснала да му прегърне колѣнетѣ.